

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
Rotel 060307

DOM
2018-01-18
Stockholm

Mål nr
M 1832-17

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Nacka tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2017-02-17 i mål nr M 1636-16,
se bilaga A

PARTER

Klagande

Svevia AB, 556768-9848
Box 1008
901 20 Umeå

Motpart

Länsstyrelsen i Uppsala län
751 86 Uppsala

SAKEN

Avvisad anmälan om samråd enligt 12 kap. 6 § miljöbalken för användning
av schaktmassor på fastigheten XXX i Uppsala kommun

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Mark- och miljööverdomstolen avslår överklagandet.

Dok.Id 1377031

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290 103 17 Stockholm	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00 08-561 675 50	08-561 675 59	måndag – fredag 09:00–15:00
		E-post: svea.hovratt@dom.se www.svea.se		

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Svevia AB har yrkat att Mark- och miljööverdomstolen ska upphäva länsstyrelsens beslut, godkänna att rena schaktmassor kan återanvändas och inte behöver hanteras som avfall och åtförvisa målet till länsstyrelsen för att hålla samråd.

Länsstyrelsen i Uppsala län har motsatt sig ändring av mark- och miljödomstolens dom.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Svevia AB har i huvudsak anfört följande: Det finns en mycket stor osäkerhet kring hur avfallslagstiftningen ska tolkas. Myndigheterna är osäkra när de kan använda begreppet *återanvända material* som inte är avfall och begreppet *återvinna avfall*. Osäkerheten föreligger även kring begreppet *förebyggande åtgärd i syfte att minimera mängden avfall och att avfall uppkommer*. Detta medför att bolaget får en mycket stor variation på hur olika myndigheter bedömer liknande typer av ärenden och får svårt att bedriva sin entreprenadverksamhet på ett rationellt och förutsebart sätt.

Mark- och miljödomstolen har felaktigt gått in och bestämt att bolaget inte får nyttogöra och återanvända rena schaktmassor utan att det istället mot sin vilja och sina intentioner måste klassas som avfall. Detta strider mot egendomsskyddet i 2 kap. 15 § regeringsformen eftersom det är ägaren som ska beskriva vad hon eller han avser att använda materialet till. Om cirkulär ekonomi och ett resurseffektivt nyttjande av material ska kunna uppnås måste lagstiftningen tillämpas så att detta blir möjligt. Det är den som bedriver en verksamhet eller vidtar en åtgärd som själv ska bedöma vilken förebyggande åtgärd som är möjlig att vidta och inte som i detta fall att myndigheter förhindrar att rent material återanvänds genom att likställa användandet med tillstånd- pliktig deponering av material.

Genom provtagning har bolaget visat att materialet är rent och väl lämpat för återanvändning. Massorna ska därför inte hanteras som avfall om de kan nyttogöras och det finns en efterfrågan i det närliggande samhället. I detta fall finns det ett

användningsområde för schaktmassorna eftersom markägarna efterfrågar massorna för utfyllnadsändamål. Med utfyllnaden bidrar bolaget till att minska miljöbelastningen genom att minimera mängden avfall och därigenom se till att de deponier som finns i närområdet kan användas för material som verksamhetsutövare verkligen vill göra sig av med.

Länsstyrelsen i Uppsala län har i huvudsak anfört följande: Länsstyrelsens beslut är i enlighet med gällande rättstillämpning och praxis. De argument Svevia har anfört föranleder inte någon annan bedömning. Rent allmänt instämmer länsstyrelsen delvis i bolagets argumentation kring att användningen av s.k. rena massor avsevärt försvåras genom att uppkomna massor anses utgöra avfall. Konsekvensen blir att hanteringen av massorna blir samhällsekonomiskt dyrare än vad som är miljömässigt motiverat. Särskilt uppenbart är detta i samband med stora infrastrukturprojekt. Att det alltid ska finnas ett anläggningsändamål, syfte med återanvändning av avfall, begränsar naturligtvis möjligheterna till avsättning varför deponering ofta utgör det enda alternativet. Dessa frågor ligger dock utanför vad som kan avgöras i detta mål.

REMISSYTTRANDE I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Naturvårdsverket har i huvudsak anfört följande: Bedömningen av om massorna är avfall eller inte ska göras mot bakgrund av syftet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall och om upphävande av vissa direktiv (avfallsdirektivet), dvs. att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga eller minska de negativa följderna av uppkomst och hantering av avfall samt minska resursförbrukningen (artikel 1). Gemenskapens miljöpolitik syftar till en hög skyddsnivå och bygger i synnerhet på försiktighetsprincipen och principen att förebyggande åtgärder bör vidtas. Detta innebär att avfallsbegreppet ska ges en vid tolkning. Med avfall avses ett ämne eller föremål som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med (15 kap. 1 § miljöbalken). Det är alltså kvittblivningsintresset som är avgörande. Att ”göra sig av med” beskriver en situation som handlar snarare om att innehavaren vill bli kvitt ett problem än om att innehavaren vill nyttiggöra sig en egendom (prop. 2015/16:166, s. 43 f). Naturvårdsverket delar länsstyrelsens och mark- och miljödomstolens bedömning att det är uppenbart att

Svevia har ett behov av att göra sig av med de uppkomna schaktmassorna. Massorna utgör därför avfall enligt definitionen i 15 kap. 1 § miljöbalken.

Den omständigheten att ett material utgör avfall innebär inte att det inte kan användas. Tvärtom ska man i enlighet med avfallshierarkin sträva efter att återvinna avfall istället för att bortskafter det (15 kap. 10 § miljöbalken). Med återvinning avses att vidta en åtgärd som innebär att avfall kommer till nytta som ersättning för något annat material eller förbereder det för sådan nytta eller en åtgärd som innebär att avfall förbereds för återanvändning (15 kap. 6 §). Det som framförallt utmärker en återvinningsåtgärd är att åtgärden huvudsakligen syftar till att avfallet kan användas på ett sätt som bidrar till att bevara naturresurserna genom att ersätta andra material som annars skulle ha behövts för detta ändamål.

Svevia har framfört att bolaget vill använda de aktuella schaktmassorna till nyttiga ändamål, närmare bestämt utfyllnadsändamål. Av handlingarna i målet framkommer dock att nyttan av användningen av schaktmassorna för beredning av mark för framtida skogsbruk på det sätt som bolaget har beskrivit ifrågasätts av såväl miljöförvaltningen som Skogsstyrelsen. Naturvårdsverket gör därför bedömningen att de aktuella massorna inte kommer till nytta som ersättning för något annat material som annars skulle ha använts. Den beskrivna avfallshanteringen är alltså inte ett återvinningsförfarande utan ett bortskafteringsförfarande som innebär att avfall läggs på en upplagsplats för avfall (deponi). Eftersom en verksamhet som utgör deponering omfattas av tillstånds- eller anmälningsplikt enligt 29 kap. miljöprövningsförordningen (2013:251) ska en sådan verksamhet inte anmälas för samråd enligt 12 kap. 6 § miljöbalken.

Svevia har anfört att det saknas miljönytta med att betrakta rena schaktmassor som avfall som ska deponeras. Naturvårdsverket vill framhålla att man i enlighet med avfallshierarkin bör sträva efter att återvinna rena massor även om de klassificeras som avfall. Naturvårdsverket anser dock att det kan finnas skäl att utreda behovet av och möjligheterna att genomföra förändringar av bestämmelserna för hantering av icke-förorenade massor. Naturvårdsverket anser dock att det inte finns utrymme för en sådan rättsutveckling genom rättstillämpning, utan att en sådan utveckling måste ske genom regeländring.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Varje ämne eller föremål som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med är avfall enligt 15 kap. 1 § första stycket miljöbalken. De massor som omfattas av Svevias anmälan har grävts ut i samband med utbyggnaden av järnvägens dubbelspår genom Gamla Uppsala. Av utredningen framgår inte annat än att den anmälda uppläggningsen är ett sätt för Svevia att göra sig av med massorna. Mark- och miljööverdomstolen instämmer i underinstansernas bedömning att massorna ska betraktas som avfall enligt det angivna lagrummet. Massorna kan inte klassas som en biprodukt enligt bestämmelsens andra stycke eftersom de inte har uppkommit genom en produktionsprocess (jämför Naturvårdsverkets vägledning Avfall i anläggningsarbeten 2016, s. 2).

Med återvinning avses en åtgärd som innebär att avfall kommer till nytta som ersättning för något annat material eller förbereder det för en sådan nytta eller en åtgärd som innebär att avfall förbereds för återanvändning, se 15 kap. 6 § miljöbalken. Det är inte möjligt att göra en generell bedömning av när återvinningsåtgärder innebär att föremålet inte längre är avfall, utan det måste alltid göras en prövning av innehavarens agerande (se prop. 2015/16:166 s. 47). EU-domstolen har uttalat att en förutsättning för att en åtgärd ska utgöra återvinning är att dess huvudsyfte är att avfallet kan användas på ett ändamålsenligt sätt genom att ersätta andra material som annars skulle behövts för detta ändamål (se EU-domstolens dom den 27 februari 2002 i mål C-6/00 samt EU-domstolens beslut den 27 februari 2003 i de förenade målen C-307/00 och C-311/00). Svevia har uppgett att massorna ska användas som utfyllnad för att möjliggöra skogsbruksåtgärder i ett otillgängligt skogsskifte. Under samrådet uppgav Skogsstyrelsen att man inte bereder en fastighet för framtida skogsbruk genom att lägga upp jordmassor och om den aktuella ytan är så kuperad och otillgänglig ska det betraktas som ett impediment som bör lämnas orört ur skogsbrukssynpunkt. Mark- och miljööverdomstolen anser inte att Svevia har visat att massorna behövs för att möjliggöra skogsbruksåtgärder varför det inte är fråga om återvinning i den mening som avses i 15 kap. 6 § miljöbalken och hanteringen ska istället betraktas som bortskaffande av avfall.

När avfall bortskaffas genom att läggas på en upplagsplats för avfall på eller i jorden är det fråga om deponering, se 4–5 §§ avfallsförordningen (2011:927). För detta krävs tillstånd, se 29 kap. 20–25 §§ miljöprövningsförordningen (2013:251). Eftersom bolagets uppläggning ska betraktas som bortskaffande av avfall enligt 15 kap. 6 § miljöbalken är det fråga om deponering i den mening som avses i 5 § avfallsförordningen och 29 kap. miljöprövningsförordningen. Massorna som bolaget ska lägga upp är rena massor (inert avfall) och uppläggningsen är tillståndspliktig enligt 29 kap. 22 § miljöprövningsförordningen. Uppläggningsen ska alltså prövas i en annan ordning än genom samråd enligt 12 kap. 6 § miljöbalken och det var därför rätt av länsstyrelsen att avvisa bolagets anmälan.

Begränsningar i utövandet av äganderätten får ske bl.a. av miljöskyddsskäl (se t.ex. EU-domstolens dom den 15 januari 2013 i mål C-416/10). Egendomsskyddet är därmed inte kränkt för Svevias del, varken enligt regeringsformen eller enligt Sveriges internationella åtaganden.

Mark- och miljööverdomstolen delar parternas och Naturvårdsverkets synpunkter att det kan finnas skäl för lagstiftaren att utreda behovet av och möjligheterna att genomföra förändringar av bestämmelserna om hantering av icke-förorenade massor. Med hänsyn till hur lagstiftningen är utformad finns det inget utrymme att förändra detta genom rättstillämpning, jmf Mark- och miljööverdomstolens avslutande synpunkter i avgörandet den 12 september 2017 i mål nr M 7806-16.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsrådet Anna Tiberg, tekniska rådet Bengt Jonsson, samt hovrättsråden Ingrid Åhman och Christina Ericson, referent.

Föredragande har varit Sara Bergdahl.

NACKA TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2017-02-17
meddelad i
Nacka Strand

Mål nr M 1636-16

KLAGANDE

Svevia AB
Box 1008
901 20 Umeå

MOTPART

Länsstyrelsen i Uppsala län
751 86 Uppsala

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsen i Uppsala läns beslut 2016-02-24 i ärende nr 525-7395-2015, se bilaga 1

SAKEN

Anmälan om samråd enligt 12 kap. 6 § miljöbalken för användning av schaktmassor på fastigheten Uppsala XXX

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet.

Dok.Id 449347

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 1104 131 26 Nacka Strand	Augustendalsvägen 20	08-561 656 40 E-post: mmd.nacka.avdelning4@dom.se www.nackatingsratt.domstol.se	08-561 657 99	måndag – fredag 08:00-16:30

BAKGRUND

Svevia AB (Svevia) lämnade den 23 december 2015 in en anmälan enligt 12 kap. 6 § miljöbalken till Länsstyrelsen i Uppsala län. Enligt anmälan avsåg Svevia att fylla ut ett skogsområde med ca 30 000 m³ schaktmassor från utbyggnaden av järnvägens dubbelspår genom Gamla Uppsala. Skogsområdet är beläget inom fastigheten Uppsala XXX och avsikten är att massorna ska läggas ut på en yta om 1,5 hektar och med en genomsnittlig medelpallhöjd om 3,0 meter.

Genom det överklagade beslutet avvisade länsstyrelsen Sveglias ansökan.

YRKANDEN M.M.

Svevia har yrkat att mark- och miljödomstolen ska upphäva länsstyrelsens beslut och återförvisa målet dit för fortsatt handläggning.

Svevia har till stöd för sin talan anfört sammanfattningsvis följande. Länsstyrelsen har felaktigt bedömt att praxis skulle vara att rena schaktmassor alltid utgör avfall om massorna inte kan användas på den plats där de grävts upp. Schaktmassorna är en produkt som innehavaren inte måste göra sig av med eller är skyldig att göra sig av med. Med andra ord finns det inget kvittblivningssyfte för massorna utan de ska alltid användas på bästa sätt i entreprenadverksamheten eller hos markägare som uttryckt ett behov av massor för konstruktions- eller utfyllnadsändamål.

Det entreprenadavtal som Svevia använder stöder sig på Byggandets Kontraktskommitté AB 04. Av 1 kap. 9 § framgår att entreprenören utan ersättning får använda eller tillgodogöra sig massor, material och varor som tas till vara eller tas ut vid utförandet av entreprenaden. Det innebär att schaktmassorna är i entreprenörens ägo och att det är entreprenören själv som ska avgöra om man vill göra sig av med massorna eller använda dem till ett nyttigt ändamål. Eftersom det inte föreligger något kvittblivningsbehov klassas massorna som ett konstruktionsmaterial.

Samma synsätt tillämpas i miljöbalken i övrigt, dvs. det är syftet med verksamheten som styr hur den klassas och det är verksamhetsutövaren som berättar för tillsynsmyndigheten eller domstolen vilket syfte man har med olika åtgärder. Det är därför märkligt när en myndighet anser att ett tänkt syfte inte duger och att schaktmassor alltid ska klassas som avfall och att tillstånd för byggande av deponi ska sökas hos länsstyrelsen eftersom kvittblivningen av massorna väger tyngre än behovet hos en markägare att förbättra sin egen mark.

Det har aldrig varit avsikten att deponera schaktmassorna eftersom de är rena och kan användas för olika anläggningsändamål. Länsstyrelsen anser vidare att hushållningsbestämmelserna och minskningen av den totala miljöbelastningen i form av minskade transporter inte ändrar bedömningen i ärendet eftersom massorna kan nyttogöras i närområdet. Detta synsätt är mycket märkligt och länsstyrelsen begär ett allvarligt fel när det inte görs en helhetsbedömning kring vad som är bäst för miljön vid en samrådsprövning.

Det är också viktigt att notera att miljöbalken inte innehåller någon bestämmelse om att innehavare av ett visst slags material ska göra sig av med det och kalla det avfall om det istället kan användas till nyttiga ändamål ute i samhället. Tvärtom så står det uttryckligen i 4 § Avfallsförordningen (2011:927) att det är tillåtet att återanvända material. Återanvändning är en åtgärd som innebär att en produkt eller komponent som inte är avfall används igen för att fylla samma funktion som den ursprungligen var avsedd för, dvs. att schaktmassor används till utfyllnad eller konstruktion, vilket kan ske på den plats där de uppkom eller på annan fastighet.

För att uppnå en cirkulär ekonomi och ett resurseffektivt användande av materialet måste också lagstiftningen anpassas så att detta möjliggörs. I en lagrådsremiss från 2016 om avfallshierarkin tydliggörs detta synsätt i vissa avsnitt. I förslag till förtydligande av 2 kap. 5 § miljöbalken står det bl.a. att verksamhetsutövaren ska hushålla med råvaror och nyttja möjligheterna att minska mängden avfall. I aktuellt ärende borde nyttogörande av material ha förtur, istället för att köra rent material till en deponi.

En återanvändning av schaktmassorna uppfyller även en föreslagen förändring av 2 kap. 5 § miljöbalken enligt vilken möjligheterna att minska mängderna avfall ska nyttjas. Formuleringen ”något som inte är avfall” anger tydligt att såväl ämnen som material som produkter kan återanvändas.

Det är ägaren av materialet och det syfte som ägaren har med sitt material som ska styra hur materialet ska klassas enligt lagstiftningen. Äganderätten är inskriven i svensk grundlag, 2 kap. 15 § regeringsformen, och denna rättighet varken kan eller ska sättas ur spel i denna typ av ärende.

I en lagrådsremiss som rör förändringen av miljöbalkens bestämmelser om avfall anges det under rubriken ”15 kap. Avfall 2 §” att ”[m]ed avfallsförebyggande åtgärder avses i detta kapitel åtgärder som vidtas innan ett ämne blivit avfall och som syftar till en minskning av mängden avfall”. En mycket snarlik skrivning finns med i direktiv 2008/98/EG artikel 3.12. Att återanvända rena schaktmassor är här ett sätt att undvika att deponier för inert avfall behöver byggas och att redan befintliga deponier slipper fyllas upp med material som istället både kan och borde användas ute i samhället till nyttiga ändamål.

Inom EU anses det generellt att uppkomsten av avfall ska förhindras. Att då i strid mot både 2 kap. 5 § miljöbalken och 15 kap. 1 § miljöbalken avfallsklassa dugligt material innebär en för snäv tolkning av EU:s direktiv 2008/98/EG som inte gagnar resurshushållningen i samhället. Denna tolkning från tillsynsmyndighetens sida ger tvärtemot upphov till en mängd problem och ökade kostnader för tillsynsmyndigheter och verksamhetsutövare.

Schaktmassorna kan användas med god ekonomi till ett ändamål där det efterfrågas massor för utfyllnad. Massorna innehåller låga föroreningsnivåer och en fortsatt användning av materialet förorsakar inte någon olägenhet för människors hälsa eller miljön.

Att ett ämne eller föremål kan klassas enligt koder i en avfallsförteckning innebär inte att ämnet eller föremålet i fråga är ett avfall. För att det ska räknas som avfall måste det uppfylla kriterierna i 15 kap. 1 § miljöbalken. Bestämmelsens lydelse är i överensstämmelse med artikel 7 i avfallsdirektivet. Artikel 7 i direktiv 2008/98EG trycker också på denna punkt, nämligen att "[e]tt ämne eller ett föremål ska endast betraktas som avfall när definitionen i artikel 3.1 är uppfylld".

Samma lydelse som i artikel 3.1 har införlivats i 15 kap. 1 § miljöbalken. Det innebär att det är ägaren av schaktmassorna som avgör om massorna är något som ägaren vill göra sig av med eller är skyldig till att göra sig av med på grund av att materialet eller produkten inte går att använda till nyttiga ändamål i sin nuvarande form. Om syftet är att nyttogöra materialet, dvs. det finns ett användningsområde, materialet uppfyller tekniska krav och miljömässig prestanda, så föreligger inget kvittblivningsbehov och materialet blir då inte ett avfall.

Sammanfattningsvis kan det konstateras att det saknas miljönytta med att betrakta rena schaktmassor som avfall. Om miljölagstiftningen ska tolkas på detta sätt medför det ett onödigt administrativt arbete för tillsynsmyndigheter och entreprenörer som på intet sätt gagnar resurshushållningen i samhället.

DOMSKÄL

Den första frågan som mark- och miljödomstolen har att ta ställning till är om massorna ska anses vara avfall eller inte. Om massorna är att anse som avfall är uppläggningsen av massorna anmälnings- eller tillståndspliktig, vilket innebär att det inte finns förutsättningar för ett samrådsförfarande enligt 12 kap. 6 § miljöbalken.

Enligt 15 kap. 1 § miljöbalken avses med avfall varje föremål eller ämne som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med. Bestämmelsen har sin motsvarighet i artikel 3.1 i det så kallade ramdirektivet för avfall (direktiv 2008/98/EG). Av andra stycket i samma bestämmelse följer att ett ämne eller föremål under vissa förutsättningar ska anses vara en biprodukt i stället för avfall. I tredje stycket anges att ett ämne eller föremål som återvunnits kan

upphöra att vara avfall. Andra och tredje styckena motsvarar artiklarna 5 och 6 i ramdirektivet.

Bedömningen av om schaktmassorna är att se som avfall ska göras mot bakgrund av syftet med ramdirektivet, dvs. att skydda människors hälsa och miljön. Begreppet ska inte tolkas restriktivt och är beroende av innehavarens beteende och av betydelsen av uttrycket att ”göra sig av med”, se EU-domstolens dom den 12 december 2013 i de förenade målen C-241/12 och C-242/12, p. 37 ff. Uttrycket ”göra sig av med” beskriver en situation som handlar snarare om att innehavaren vill bli kvitt ett problem än om att innehavaren vill nyttigöra sig en egendom, se prop. 2015/16:166, s. 43 f.

De schaktmassor som grävts ut är en följd av utbyggnaden av järnvägsspåret och det framstår, som länsstyrelsen anför, uppenbart att Svevia har ett behov av att göra sig av med massorna. Massorna får därmed anses utgöra avfall enligt definitionen i 15 kap. 1 § första stycket miljöbalken.

Nästa fråga blir då om massorna istället kan klassas som biprodukt enligt andra stycket i samma bestämmelse. Bestämmelsen anger tre kriterier som alla måste vara uppfyllda för att ett föremål eller ämne ska anses vara en biprodukt. Det första kriteriet är att föremålet eller ämnet ska ha uppkommit i en produktionsprocess där huvudsyftet inte har varit att producera föremålet eller ämnet. Enligt mark- och miljödomstolens bedömning är anläggandet av en ny järnväg inte att se som en produktionsprocess varför de massor som uppstår i samband med anläggningsarbetet redan av denna anledning inte kan ses som en biprodukt, se även Naturvårdsverkets vägledning ”Hantering av massor i infrastrukturprojekt” (januari 2016).

Domstolen ska slutligen ta ställning till om uppläggnings av massorna ska anses som återvinning, vilket skulle innebära att massorna upphör att vara avfall.

Begreppet återvinning av avfall definieras numera i 15 kap. 6 § miljöbalken. Med återvinning av avfall avses att vidta en åtgärd som innebär att avfall kommer till nytta som ersättning för något annat material eller förbereder det för en sådan nytta eller en åtgärd som innebär att avfall förbereds för återanvändning.

För att ett förfarande med avfall ska vara att anse som en återvinningsåtgärd och därmed klassificeras som ett återvinningsförfarande krävs att åtgärdens huvudsakliga syfte är att avfallet kan användas på ett sätt som bidrar till hushållning med naturresurserna genom att t.ex. ersätta andra material som annars skulle ha behövts för detta ändamål, se EU-domstolens dom den 27 februari 2002 i mål C-6/00, p. 69 samt EU-domstolens beslut den 27 februari 2003 i de förenade målen C-307/00 och C-311/00.

Svevia har i en komplettering till sin anmälan om samråd beskrivit att schaktmassorna ska användas för att bereda ett otillgängligt skogsskifte för ett framtida skogsbruk. I ett yttrande från Skogsstyrelsen, som länsstyrelsen har låtit inhämta, anför Skogsstyrelsen att en fastighet inte bereds för framtida skogsbruk genom att lägga upp jordmassor. Skogsstyrelsen har vidare anført att moderna skogsmaskiner klarar av även mindre framkomlig terräng och att om terrängen är så kuperad och otillgänglig att skogsmaskiner inte kan ta sig fram är ytan ett impediment som bör lämnas orört ur skogsbrukssynpunkt.

Mot bakgrund av utredningen och redovisad praxis finner mark- och miljödomstolen att användandet av schaktmassorna för att bereda en fastighet för skogsbruk inte har ett sådant huvudsyfte som krävs för att förfarandet ska klassificeras som ett återvinningsförfarande utan snarare som ett bortskaffande av avfall.

Mark- och miljödomstolen finner sammanfattningsvis att schaktmassorna är att betrakta som avfall. Uppläggningsen av massorna är därmed att jämställa med en anläggning för deponi av avfall. En sådan anläggning omfattas av tillstånds- eller anmälningsplikt, varför det inte finns förutsättningar för ett samrådsförfarande

enligt 12 kap. 6 § miljöbalken. Länsstyrelsen har således haft fog för sitt beslut, varför Svevias överklagande ska avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (DV427)

Överklagande senast den 10 mars 2017.

Ylva Osvald

Ingrid Johansson

I domstolens avgörande har deltagit chefsrådmannen Ylva Osvald, ordförande, och tekniska rådet Ingrid Johansson. Föredragande har varit beredningsjuristen Alexandra Venander.